

[Slebsager.]

hverken for Arbejdsgivere eller Arbejdere, eller at den paa skadelig Maade vil forrykke Befolkningens Syn paa og Tillid til Domstolene.

Det har ogsaa vist sig ved de Domme, der er blevet afsagt i den forløbne Tid, at Loven ingenlunde er rettet mod en bestemt Del eller Klasse af Befolkningen, saaledes som man ynder at hævde det fra Regeringspartiernes Side, og saaledes som det ogsaa for et Øjeblik siden blev hævdet af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, idet han udtalte, at Dommene bekræftede, at Loven var fuldkommen overflødig, og saa vendte det ærede Medlem tilbage til Venstregaardmanden derovre fra Horsens-Egnen.

Ja, denne Venstregaardmand er jo en Genganger ligesom Lovforslaget, for bemeldte Venstregaardmand drøftede vi sidste Aar, og det viste sig jo, at Dommeren i Horsens i den almindelige Lovgivning havde fundet Bestemmelser, hvorefter denne Gaardmand kunde dømmes, saa det var ikke nødvendigt at ty til Loven om Arbejds- og Erhvervsfrihed. Hvis der i den almindelige Lovgivning fandtes Bestemmelser, hvorigennem man altid kunde komme Misbrug af den Art til Livs, havde det selvfølgelig ikke været nødvendigt at gennemføre den Lov, Talen her er om, men der er jo adskillige Omraader, hvor det har vist sig ikke at være Tilfældet.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mente, at de afsagte Domme viste, at Loven var fuldstændig overflødig, og at de bekræftede den Opfattelse, som han og hans Parti har gjort gældende med Hensyn til denne Lov — Tugthusloven, som man jo ynder at kalde den, skønt dens officielle Navn er Lov om Værn for Arbejds- og Erhvervsfrihed, og skønt der i selve Loven ikke findes det ringeste af Tugthus —, at den vender sig mod enkelte Klasser af Befolkningen. Men de afsagte Domme viser netop, at dette ikke er Tilfældet, og jeg bliver da nødt til ved at omtale enkelte af disse Domme at modbevise den Paastand, det ærede Medlem har fremsat.

Jeg nævner her den Dom, som blev fældet den 28. Oktober 1929 af Landsretten, og den senere Højesteretsdom i Sagen. Den angaar et Forhold, som jeg ofte har omtalt i dette Ting, Striden mellem de samvirkende Fagforbund i Esbjerg og Kristeligt dansk Fællesforbund. Under en Blokade af nogle under Kristeligt dansk Fællesforbund for Arbejdsgivere og Arbejdere hørende Murestre i Esbjerg iværksatte Dansk Elektrikerforbund Blokade overfor

en Installatør C. F. Sørensen, der arbejdede paa samme Bygninger som nævnte Murestre, og da der saa af Arbejdere udenfor Forbundet blev lagt Installatøren Hindringer i Vejen for at skaffe sig andet Arbejde, saa søgte den nævnte Installatør Erstatning dels fra Elektrikerforbundet og dels fra de samvirkende Fagforbund.

Sagen blev indgaaende undersøgt og procederet i Landsretten, som kom til det Resultat, at Installatøren havde Grund til at føle sig brøstholden, og dømte Dansk Elektrikerforbund til at yde ham en Erstatning paa 1 000 Kr., fordi man mente, han var blevet forhindret i Udførelsen af sit Erhverv. Sagen gik imidlertid til Højesteret, og Højesteret kom til et andet Resultat. Det udtales i Præmisserne til Højesteretsdommen:

„Som i Dommen“ — o: Landsretsdommen — „antaget kan det ikke anses bevist, at der fra Formanden for Arbejdernes Fællesorganisation i Esbjerg eller Formanden for den lokale Afdeling af Dansk Elektrikerforbund er sket Henvendelse til nogen Bygherre for at forhindre Indstævnte i at udføre Installationsarbejdet“.

og Resultatet blev, at Elektrikerforbundet blev frifundet for Højesteret.

Naar man nu ser dette Forhold ud fra det ærede Medlems Synspunkt, maa han jo være fuldkommen tilfreds med en saadan Dom. Den kan da paa ingen Maade betegnes som værende en partisk Dom. Det kunde aldrig falde mig ind at mene dette, skønt jeg var af den Opfattelse, at der var sket Manden Uret. Naar Højesteret er kommet til den Afgørelse, maa vi alle bøje os for dette, og der er jo ingen som helst Tvivl om, at Højesteret har søgt at komme til det Resultat, som netop skulde være det upartiske.

Jeg skal nævne en anden Sag, hvor det gaar i en noget anden Retning. Det er den kendte Sag, hvor en Frisørsvend Axel A. Hansen blev dømt til at betale en Bøde paa 1 500 Kr. til Dansk Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejderforbund, fordi man mente, han havde overtraadt de Forpligtelser, han havde paataget sig overfor Forbundet. Det var nemlig saaledes, at dette Forbund havde overmaade strenge Bestemmelser i deres Love, bl. a. en Bestemmelse, hvorefter Medlemmerne i 5 Aar efter deres Udtræden ikke maatte tage Arbejde hos Arbejdsgivere, der var i Konflikt med Forbundet, og hvis de gjorde det, skulde de ifalde en Konventionalbod paa 1 500 Kr.

Det, der var Tale om her, var følgende.